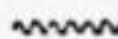

ΕΡΩΤΕΣ ΡΟΔΟΥ

Μελψ. Gordigiani (La bianchina), B, σ. 19

Ρόδα, τοῦ ἔαρος χαρὰ,
 τῆς αὔρας φίλα,
 τῆς καλλονῆς ὑμῶν ἐρᾶ
 ἡ φιλομήλα.

Όταν τὸ ἄνθος σας πνοὴ
 κινῇ ζεφύρων,
 ὁ κάλυξ σας οἰνοχοεῖ
 ἡδὺ τὸ μῆρον.

Πλὴν δάκνεται ἡ ἀηδῶν
 πρὸς τὰς θωπείας,
 μεμψιμοιροῦσα δι' ὠδῶν
 ζηλοτυπίας.

Καὶ ἦτον τόσον θελκτικὴ
 ἡ μελωδία,
 ὥστε τὸ ρόδον τὸ γλυκὺ^ν
 ὑπερυθρία.

Κ' ἡγοίγετο μετὰ παλμῶν
 καὶ φιληδόνως,
 ὅσάκις ἤκουε ψαλμὸν
 τῆς ἀηδόνος.

Καὶ εἶχε μόνον δι' αὐτὴν
ἐπιφυλάττον
τὴν κύλικα τὴν ἐφετὴν
τῶν ἀρωμάτων.

—
"Οταν τὸ ἄσμα ν' ἀντηχῇ
ἀκού' εἰς μύρτα,
τὸ ρόδον σείεται, ταχὺ,
ώς ἂν ἐσκίρτα.

—
Καὶ πρὸς τῶν μύρτων τὴν σκιὰν
φθόνον ἡσθάνθη,
ὅπου ὁ ψάλτης φωλεὰν
πλέκ' εἰς τὰ ἄνθη.

—
"Οσάκις τὸ χρυσοῦν πτηνὸν
πλησίον ψάλλει,
μυρίπνουν, εὔχρουν, φωτεινὸν
τὸ ρόδον θάλλει.

—
"Οταν δ' ἔκεινο τὰ πτερά
πετῶν ἔκτείνῃ,
χρῶμα καὶ μῆρον καὶ χαρά
τοῦ ρόδου σβύνει.

—
Καὶ κλίνει ἄχρο', ἀδρανῆ
τὰ πέταλά του,
καὶ ἡ χαρδία του πονεῖ
μέχρι θανάτου.

Τὸ ἄνθος του φυλλορροεῖ,
τὸ τήκ' ἡ λύπη·
ἀπὸ τῶν κλάδων του ζωὴ
κ' ἴκμας ἐκλείπει.

—

Πλὴν τὸ ταχύπτερον πτηνὸν
ἀπὸ τῶν κλάδων
ἀποπετᾶ πρὸς οὐρανὸν,
εὐθύμως ἄδον.

ΠΛΟΥΣ

Μάτθ. Schubert, (Auf dem Wasser zu singen), A, d. 6

Πλέων τὸ ἀστατον δεῦμα τοῦ βίου,
φέρομαι ως ἡ φορά του μ' ὥθετι,
ἐπὶ τοῦ πόντου ἐνίστε λείου,
ἄλλοτε πάλιν εἰς κῦμα βαθύ.
Πότε λυσσῶσι δειναὶ καταιγίδες,
πότε γαλήνη χρυσοῖ τὰ νερὰ,
καὶ ἀντελαύνονται φόβοι κ' ἐλπίδες,
δάκρυα τώρα, καὶ τώρα γαρά.

—

